

Sygn. akt IV U 67/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **K. D.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

w sprawie (...). (...) z dnia 20.12.2016 roku

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

odwołanie oddała.

UZASADNIENIE

Powódka K. D. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20 grudnia 2016 roku utrzymującego w części w mocy zaskarżone orzeczenie, tj. orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ś. z dnia 3 listopada 2016 roku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o przyznanej stopniu niepełnosprawności. Powódka domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, iż skarżąca zalicza się do znacznego stopnia niepełnosprawności. Uzasadniając swoje stanowisko powódka podała, że od poprzedniego orzeczenia jej stan zdrowia pogorszył się. Ostatnio orzeczono o zaliczeniu powódki do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności pomimo tego, że ciesząca się lepszym zdrowiem niż aktualnie posiadała orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma przyznała, że nie kwestionuje schorzeń powódki, jednakże stopień naruszenia sprawności jej organizmu nie daje podstaw do zaliczenia powódki do znacznego stopnia niepełnosprawności.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka K. D. ma obecnie 21 lat. Powódka leczy się z uwagi na wrzodziejące zapalenie jelita grubego. U powódki stwierdzono nadto reumatoidalne zapalenie stawów.

Orzeczeniem z dnia 3 listopada 2016 roku (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ś. postanowił zaliczyć powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W dniu 20 grudnia 2016 roku, na skutek odwołania powódki, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. uchylił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustaleń zawartych

w punkcie „1) odpowiedniego zatrudnienia – praca w warunkach chronionych”, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowody:

- akta (...) (w załączeniu).

Powódka K. D. nie może zostać zaliczona do wyższego niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności.

Dowody:

- opinia biegłego sądowego z dnia 10 kwietnia 2017 roku – k. 16,

- opinia uzupełniająca z dnia 14 sierpnia 2017 roku – k. 57.

- opinia biegłego sądowego z dnia 13 czerwca 2017 roku – k. 24.

- opinia biegłego sądowego z dnia 27 listopada 2017 roku – k. 80-82,

- opinia uzupełniająca z dnia 8 marca 2018 roku – k. 120.

Powódka cierpi z powodu zaburzeń depresyjno-lękowych o umiarkowanym nasileniu. Ze względu na rodzaj i stopień ich nasilenia nie może zostać zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna biegłego sądowego z dnia 23 października 2018 roku – k. 164-171,

- opinia uzupełniająca z dnia 13 stycznia 2019 roku – k. 185-188.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 511 j.t.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Art. 4 ust. 1, 2 i 3 cytowanej Ustawy stanowi, że do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji; do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych; do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

informacje o jednostce Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności z opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych, stan zdrowia powódki uzasadnia zaliczenie jej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Biegli sądowi z zakresu: chorób wewnętrznych, gastroenterologii K. L., chorób wewnętrznych i reumatologii K. G., chorób wewnętrznych, reumatologii J. D. oraz psychiatrii M. Ż., byli jednomyślni, że zaskarżone

decyzje Powiatowego, następnie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., były zasadne.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionych stanowisk biegłych sądowych. Tym bardziej, że wydane opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienia. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego sporządzonym przez biegłych opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, to wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, sygn. akt II CK 572/04). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233§1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc odwołanie oddalił.